

Hevosen tuomana Moosenmäkeen.

Rovaniemellä sanotaan etelästä muuttaneita "junan tuomiksi". Oma tuloani Pekolaan voisin sanoa "hevosen tuomaksi".

Kesällä 1950 vanhempani rakensivat uutta taloa Moosenmäkeen. Talo oli jo siinä vaiheessa, että seiniin alettiin laittaa sen aikaista lämmöneristettä, sahanpurua. Asuimme tuolloin Koreilassa Hakarin pihapiirin pakarirakennuksessa. Isäni oli töissä Koreilan tilalla. Työpäivän jälkeen hän lähti polkupyörällä Moosenmäkeen uudisrakennuksellemme. Koreilassa äidin ja minun oli tehtävä päivän aikana purukuorma. Puru laitettiin paperisäkeihin, säkit hevosen rattaille ja niiden päälle lapioitiin vielä kukkukuorma irtopurua. Isä sai purukuorman vetäjäksi Koreilan karjakoiden "Virkku"-hevosen. Hevonen vapautui vasta iltalypsyn jälkeen. Äitini valjasti hevosen purukuorman eteen. Omat voimani eivät siihen riittäneet, olinhan vasta vajaa viiden vanha. Lähdin yksin viemään purukuormaa ohjaksista pidelle kohti Moosenmäkeä. Myöhemmin olen miettinyt, että hevonen olisi varmaan yksinkin tuntenut tien Pekolaan. Se oli luultavasti aiemminkin käynyt uudisrakennuksellamme. Kun pääsin yksin ohjastamaan tuon neljä kilometriä, niin kyllähän se oli miehekästä. Voin sanoa siis itseäni hevosen tuomaksi Moosenmäkeen! Isä purettua purukuorman olimme valmiit palaamaan kotiin Koreilaan. Isä oli itse pyöränsä kanssa hevosen kyydissä, mutta antoi silti minun ajaa myös takaisinpäin.

Ensimmäinen muisto Moosenmäkeen rakentamisesta kuitenkin oli sokkelinvalutalkoot. Siihen aikaan oli naapuriapu hyvin yleistä ja varsinkin rakennettaessa oli talkoot tavallisia. Ei ollut Facebookia jolla olisi kutsunut porukkaa talkoisiin, mutta oli miehiä, jotka kävivät suorastaan tarjoutumassa talkoisiin. Sukulaisten osallistuminen talkoisiin oli lähes "satavarmaa".

Sokkelin valutalkoot Konttisella 1949. Vas. Tuomisen Jussi (Juho), Kettusen Jussi, isäni Eero, Saarisen Toivo Salimäestä, Pakke Koreilasta, Kaunoson Veikko Sairiosta, edessä Lundahlin Eemeli, Karjamaan Hugo Puistonmäestä, Kukkosen Valtteri Ilamontien varrelta. Kaunoson Yrjö ja Kaunoson Arvi Puistonmäestä. Edessä minä ja vanhempi sisareni Anna-Liisa.

Kuvassa meidän lapsien pukeutuminen oli lähes juhlapukumainen. Muistan kuitenkin, että minulla oli tärkeä tehtävä kantaa lekalla hakattuja kiilakiviä sokkelivaluun. Siinä työssä ei pyhäpuvussa selviytynyt. Luultavasti Liisakin oli työn touhussa, sillä aina talkoissa oli naisväki huolehtimassa muonituksesta. Ruokailu olikin ainut "palkka", jonka talkoista sai. Useimmiten vastavuoroisesti osallistuttiin toisten talkoisiin tai muutoin pyrittiin korvaamaan tehty ystävänpalvelus. Talkoot olivat varsin yleisiä vielä 70- ja 80-luvuilla jolloin itse rakentaessani sain nauttia hyvin vireästä talkoolaisuudesta.

Moosemäki oli sen verran tuntematon paikka, että mieluummin sanoi olevansa Pekolasta kuin Moosenmäestä. Usein linja-autossakin kaupungista tullessa sanoin meneväni Pekolaan kun en kehdannut sanoa Moosenmäkeen. Matka taisi maksaa silloin kymmenen penniä enemmän. Edelleen aikuisiässä jos on tullut kyse mistä olen, niin "Pekolasta" on ollut sujuva vastaus.

Lähdin aikanaan auton viemänä Moosenmäestä, mutta siitä huolimatta moosenmäkeläisyys on vahva osa juuriani.

Pauli Konttinen Pekolas....siis Moosenmäestä